

Kirsi Koivisto

TÄNÄÄN, NYT JA TÄSSÄ

Kuvataiteen koulutusohjelma
Kalligrafian suuntautumisvaihtoehto
2016

TÄNÄÄN, NYT JA TÄSSÄ

Koivisto, Kirsi
Satakunnan Ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Heinäkuu 2016
Ohjaaja: Kespersaks, Veiko
Sivumäärä: 44
Liitteitä: 1

Asiasanat: Henkinen kasvu, kalligrafia, käsityö, taide

Tämän opinnäytetyön raportin tavoitteena on avata ja antaa ymmärrystä itselleni ja lukijalle ihmisen sisäistä maailmaa kohtaan, perustuen kalligrafisesti toteutettuun opinnäytetyöhön.

Tämän opinnäytetyön raportin tarkoituksena on avata kirjoittamiani tekstejä sisällöllisesti auki.

Tämän opinnäytetyön raportin tehtävänä on lähentää kalligrafiaa ja ihmisen kasvua toisiinsa.

TODAY, NOW AND HERE

Koivisto, Kirsi
Satakunta University of Applied Sciences
Degree Programme in Fine Arts
July 2016
Supervisor: Kespersaks, Veiko
Number of pages: 44
Appendices: 1

Keywords: Mental growth, calligraphy, craft, art

The target of this report thesis is to open and gives myself and the reader and the understanding of human world in, based on calligraphic carried out the thesis.

The purpose of this report thesis is to open the content of the texts written by open.

The mission of this report thesis is to approximate the calligraphy and human growth of each other.

SISÄLLYS

1	JOHDANTO	6
2	TÄHÄN OLEN TULLUT	8
2.1	Varo rukoilemasta sitä mitä haluat, saatat nimittäin saada sen mitä tarvitset	9
2.2	Joka pyytää menestystä, voi saada vastoinkäymisiä oppiakseen mitä on sisäinen menestys	11
2.3	Joka pyytää vahvuutta, saattaa saada heikkoutta ymmärtääkseen tarvita rakkautta	13
2.4	Joka pyytää terveyttä, saa kenties viisautta ymmärtää sairautensa sanoma	16
2.5	Joka pyytää ystäviä saa yksinäisyyttä löytääkseen itsensä	18
2.6	Joka pyytää lasta saa ehkä lapsettomuuden löytääkseen sisäisen lapsensa	20
2.7	Joka pyytää rahaa voi saada köyhyyttä löytääkseen onnellisuuden..	22
2.8	Joka etsii valtaa, saa pettymyksiä löytääkseen palvelun	24
2.9	Joka pyytää toisen muuttumista, saa lisää vaikeuksia ymmärtääkseen muuttua itse	26
2.10	Joka etsii Jumalaa itsensä ulkopuolelta voi saada kärsimystä löytääkseen hänet sisältään	28
3	ONKO KALLIGRAFIASSA KYSE KÄSITYÖSTÄ VAI TAITEESTA	30
3.1	Käsityöstä	30
3.2	Taiteesta	31
3.3	Kalligrafiasta	31
4	ERILAISIA HETKIÄ OPINNÄYTETYÖN PARISSA	...34
4.1	Idea opinnäytetyölle	34
4.2	Paperin valinnasta	36
4.2.1	Daler & Rowney – lehtiö	36
4.2.2	Hahnemühle-lehtiö	36
4.2.3	BFK –Reeves	36
4.2.4	Fabriano Artistico 200g ja 300g	37
4.3	Musteista ja väreistä	37
4.4	Terien ja teräkokojen valinnasta	38

4.5 Kuvituksesta ja kirjaimiston valinnasta.....	38
4.6 Mitä olisin halunnut.....	39
5 POHDINTA	...40
LÄHTEET	..42
LIITE	..44

1 JOHDANTO

Tässä opinnäytetyössä on kyse itselleni läheisten tekstien yhdistämisestä omaan kalligrafiseen työhöni. Mielenkiinto Tommy Hellstenin tekstejä kohtaan on jatkunut jo pitkään, niiden puhuttelevuuden ja ihmisläheisyyden vuoksi. Kirjat ovat opastaneet paljolti omaa haluani kehittyä ihmisenä, sekä oppia ymmärtämään myös muita ihmisiä.

Taustalla tässä opinnäytetyössä on teoreettisena viitekehyksenä psykologinen ja humanistinen viitekehys, filosofiaa unohtamatta. Humanistisissa tieteissä tutkitaan kulttuuria ja erilaisia kulttuurisia tapoja. Humanistisissa tieteissä ihminen pystyy ymmärtämään itsensä ja yhteisön taidetta, uskontoa, historiaa ja kieltä inhimillisen kanssakäymisen eri muotoja ja mahdollisuuksia. Humanistiset tieteet voivat auttaa ihmistä ymmärtämään omia ajatuksiaan, tekojaan ja pyrkimyksiään. Humanistinen psykologia taas edustaa ymmärtävää suuntausta, jossa uskotaan hyvyyteen, luovuuteen, ihmisen hyvään tahtoon sekä kykyyn kasvaa ja kehittyä ihmisenä. Humanistisessa psykologiassa tärkeintä kaikista on ihminen itse. Kalligrafiassa saa tehdä työtä luovasti, omana itsenään. Tässä tekstissä, jota opinnäytetyössäni käsittelen, on juurikin tuota itseni sekä myös muiden ymmärtämistä ja myös näiden ymmärryksien yhdistämistä. Tässä työssä on kahdenlaista hiljentymistä, itse työn tekeminen, sekä tekstin puhuttelevuus. Filosofissa pyritään tutkimaan ihmisenä olemisen luonnetta, kauneuden ja arvojen olemassaoloa, todellisuuden luonnetta, tiedon yleisiä ehtoja. Filosofinen tutkimus perustuu järkeen ja järjellisiin perusteluihin, pyrkien välttämään perusteettomia oletuksia. Filosofisen tutkimuksen tarkoituksena on asioiden ymmärtäminen, järjestelmällisyys ja yleisyys. Filosofisella elämänasenteella voidaan arkimaailmassa tarkoittaa tyyntä ja maltillista suhtautumista elämässä kohdattuihin asioihin. Filosofia on lähtöisin kreikan kielen sanoista filia, joka merkitsee rakastamista sekä ystävyyttä ja sofia, joka merkitsee viisautta.

Humanismia, psykologiaa, filosofiaa tai kalligrafiaa en kuitenkaan käsittele teoreettisesti laajemmin, koska silloin työni painotuksena olisi teoreettinen osuus, eikä itse työ, joka teksteineen puhuttelee itsessään ja tällöin työ laajenisi myös entisestään.

2 TÄHÄN OLEN TULLUT

Varo rukoilemasta sitä mitä haluat, saatat nimittäin saada sen mitä tarvitset:

Joka pyytää menestystä, voi saada vastoinkäymisiä oppiakseen mitä on sisäinen menestys.

Joka pyytää vahvuutta, saattaa saada heikkoutta ymmärtääkseen tarvita rakkautta.

Joka pyytää terveyttä, saa kenties viisautta ymmärtää sairautensa sanoma.

Joka pyytää ystäviä saa yksinäisyyttä löytääkseen itsensä.

Joka pyytää lasta saa ehkä lapsettomuuden löytääkseen sisäisen lapsensa.

Joka pyytää rahaa voi saada köyhyyttä löytääkseen onnellisuuden.

Joka etsii valtaa, saa pettymyksiä löytääkseen palvelun.

Joka pyytää toisen muuttumista, saa lisää vaikeuksia ymmärtääkseen muuttua itse.

Joka etsii Jumalaa itsensä ulkopuolelta voi saada kärsimystä löytääkseen hänet sisältään.

Nämä lauseet olivat kalligrafisesti toteutetussa työssäni. Tässä opinnäytetyön kirjallisessa osuudessa kirjoitan auki näitä lauseita ja pohdin niiden sisältöä kirjallisuuden pohjalta.

2.1 Varo rukoilemasta sitä mitä haluat, saatat nimittäin saada sen mitä tarvitset

Kaikki haluamme olla älykkäitä, menestyä, olla kauniita ja vetovoimaisia. Vastaavasti emme halua epäonnistumisia, kriisejä tai umpikujia elämäämme. Tämän haluamisemme teemme etsimällä vahvuutta ja välttämällä heikkoutta kuvittelemalla, vahvan saavan haluamansa ja heikon jäävän osattomaksi. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 23-24)

Terveet, inhimilliset tarpeet, kuten esimerkiksi ravinnon saanti tai työ, etsivät meissä tyydyttymistä. Nämä inhimilliset tarpeet ovat meidän rikkautemme ja niissä on meidän inhimillisyytemme. Tarpeet tekevät meistä haavoittuvia, koska tarvitessamme jotakin, tarvitsemme sitä joltain toiselta ihmiseltä. Saadaksemme läheisyyttä tai arvostusta, tarvitsemme siihen toisen ihmisen, jolta sitä saamme. Tällöin tarvitsemme siis jonkun jolle tulemme kuulluksi ja nähdyksi, jolloin tarpeemme vievät meidät yhteyteen toisten kanssa eli tarpeet ovat näin ollen tietynlainen rakkauden käyttövoima. Tarpeet ylläpitävät positiivista riippuvuutta toisista ihmisistä eli rakkautta ihmisten kesken. Tarpeiden tehdessä meistä haavoittuvia, joudumme useasti pettymään, koska kaikki eivät ole kaikille turvallisia, emmekä pysty antamaan kaikki kaikille sitä, mitä me tarvitsemme. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 120-121)

Ihmisen menettäessä sisimpänsä, ihmisen elämä saattaa tuntua tyhjältä ja hän saattaa kuvitella, että tyhjiys johtuu siitä, ettei ole saanut vielä tarpeeksi kaikkea. Inhimilliset tarpeet saattavat jäädä tyydyttymättä ja ne synnyttävät pahaa oloa, jota yritetään korvata esimerkiksi arvostuksen hakemisella omin suorituksin, alkoholilla tai jopa seksillä. Tällöin pahaa oloa ikään kuin lääkitään väärällä tavalla, pahan olon todellista luonnetta ymmärtämättä. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 119-122)

Hyvin usein tulee haluttua monenlaisia asioita ja tavaroita, joita ei kuitenkaan välttämättä tarvitse ja joista voi olla jopa enemmän haittaa kuin hyötyä. Saatamme olla kateellisia naapurille tämän uudesta ruohonleikkurista tai

autosta. Saatamme olla ystävällemme vihaisia tai harmistuneita, kun tällä on asiat mielestämme paremmin kuin itsellämme. Silloin kuin itseltämme ikään kuin todellisuus hämärtyy ja toimimme niin sanotusti luonnon vastaisesti, tulee useasti luonto tavalla tai toisella avuksi, jotta pystyisimme elämään normaalitilassa, jos vain suostumme pysähtymään ja kuuntelemaan tätä.

2.2 Joka pyytää menestystä, voi saada vastoinkäymisiä oppiakseen mitä on sisäinen menestys

Vastoinkäymiset eivät ole ainoastaan esteenä hyvälle tavoitteille, vaan ne saattavat olla myös tarpeellisia koettelemuksia, kehittäen ihmisen yksilöllisesti tarvitsemia valmiuksia. Yllättävissä vastoinkäymisissä rakkaus Jumalaan antaa ihmiselle laajemman näkökulman, vapauttaen hänet yksipuolisen itsekeskeisestä näkökulmasta. Samalla yksilön itsekriittisyys ja ymmärrys siitä lisääntyy, että kärsimys auttaa mahdollisesti häntä kehittymään ihmisenä. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 69)

Vaikka ihminen haluaa itselleen menestystä, terveyttä ja onnea, hän joutuu ottamaan huomioon mahdollisuuden siitä, että sairaus, vastoinkäymiset ja köyhyys saattavat ollakin jossain tilanteessa hänelle hyväksi. Ihminen ei näin ollen aina tiedä, mikä on hänelle itselleen aina parasta. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 69)

Sisäisellä menestyksellä tarkoitetaan sitä, että ihminen elää juuri sellaista elämää, jota hän syvimmältään haluaa. Hänen muille näkyvä eli ulkoinen elämänsä on muotoutunut sellaisten valintojen pohjalta, jotka tulevat syvältä hänen sisältään. Tällöin hän elää täysin itsensä muotoista elämää. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 96)

Uupuminen on ihmisen väsymystä syvemmillä ja siitä palautuminen vaatii oman ihmisyyden ymmärtämistä, palauttamalla yhteyden omiin perustarpeisiinsa. Uupuneena ihmisen elämä on sellaisessa vaiheessa, jossa arvot muuttuvat ja syvenevät, josta johtuen hänen valintansa muuttuvat. Uupumuksen kokenut ihminen kokee elämänmuutoksen, josta hän on lopulta kiitollinen. Tällöin ihminen alkaa kasvaa ihmisenä, häneen tulee nöyryyttä ja kiitollisuutta. Näin ollen sisäinen menestys käy ulkoista menestystä tärkeämmäksi. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 84-85)

Ulkoisen menestyksen tavoittelemisen ja sen saavuttaminen ei tuo sisäistä menestystä ja ihmisen menestyessä on näin ollen enemmän kyse sisäisestä, kuin ulkoisesta menestyksestä. Ihmisen takertuessa ulkoiseen menestykseen

se saattaa olla merkki sisäisen elämänsä epäonnistumisesta. Ihmisen kerätessä enemmän ja enemmän ulkoisia menestyksen symboleja, on hänen sisäinen menestyksensä epäonnistuminen aina vaan suurempi. Hänellä joka sijoittaa kaiken ulkoiseen, menettää sisäisen ja menettäessään sisäisen elämänsä, hän menettää sisimpänsä. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 118-119)

Kun ihminen menettää sisimpänsä, menettää hän samalla myös oman mielenrauhansa ja kadottaa elämän mielekkyyden. Kun on hukannut yhteyden omaan keskukseensa, kadottaa samalla syyn, miksi elää. Näin ollen useasti upporikkaiden ihmisten elämä on täynnä traagista kamppailua tyhjyyttä ja yksinäisyyttä vastaan. Vaikka ulkoisesti kaikki on hyvin, sisäinen elämä saattaa epäonnistua totaalisesti. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 118-119)

Miten itse näen vastoinkäymiset ja menestyksen rinnastettuna toisiinsa? Menestyäkseen on osattava kuunnella ja ymmärtää muita, jotta asiat tulevat sydämestä. On pysähdyttävä kuuntelemaan ja kuultava. Vastoinkäymisissä on oman näkemykseni mukaan aina jokin viesti omaan elämään. Mikä tuo viesti sitten onkaan, saattaa selvitä vasta vuosien kuluttua tai vähitellen. Vastoinkäymisissä on oltava nöyrä, pysähdyttävä ja kuunneltava, mitä niillä on sanottavana, vaikka kipeätähän ne yleensä tekevät henkisesti ja haluaisi pyristellä itsensä pois tuosta vastoinkäymisestä. Tuo pois pyristeleminen voi onnistua, vaan opetus seuraa mukana ja tuo jotain uutta tullessaan, kunnes sen äärelle pysähtyy.

2.3 Joka pyytää vahvuutta, saattaa saada heikkoutta ymmärtääkseen tarvita rakkautta

Vahvuus saattaa pitää sisällään ihmisen kyvyttömyyden kohdata toisen ihmisen todellinen ihmisyyttä, halveksien samalla toisen ihmisen heikkoutta. Hän saattaa jopa tarvita toisen ihmisen heikkoutta, saadakseen pitää harhakuvansa omasta vahvuudestaan. Vasta kun alkaa voida huonosti ja mahdollisesti uupuu tällaisen vahvuuden taakan kanssa, pääsee tutustumaan omaan heikkouteensa. Kysymys on pysähtymisestä ja nöyrytyksestä oman ihmisyytensä kohdalla. Kun ihminen oppii vähitellen kohtaamaan itsensä, pystyy hän kohtaamaan myös toisen ihmisen, tasavertaisena ihmisenä, olemaan läsnä. Näin ihmisestä on tullut oman heikkoutensa kautta vahva. Heikkona ollessaan ihminen tarvitsee rakkautta ja oppii oikealla tavalla rakastamaan itseään. (Hellsten, Tommy. 1996. s. 28-34)

Heikkous on ihmisen olemassaoloon kuuluva asia, se on inhimillistä, se on ihmisen jatkuvaa keskeneräisyyttä. Inhimillinen kasvu on ihmisen kasvua kohti omaa keskeneräisyyden tunnistamista ja hyväksymistä. Se on kasvamista pienemmäksi, tutustumista itsensä niihin puoliin, joista ei pidä, pakottautumista omien virheidensä ääreen. Samalla se on tosiasioiden tunnustamista ja rehelliseksi tulemistä. Ihminen, joka on hylännyt heikkoutensa, on oikeastaan hylännyt itsensä ja kärsii näin ollen oman identiteetin puuttumisesta. (Hellsten, Tommy. 1996. s. 18-19)

Vahvuus ja heikkous ovat toistensa vastakohtaparit, joissa mahdollisesti kytkeytyy toisiinsa jotain sellaista, joka johtaa elämän syvempään ymmärtämiseen ja näin ollen syvempään elämään. Vahvuutta useasti ihannoidaan ja heikkoutta yritetään peittää yhteiskunnassamme. Toivottavasti osaamme nähdä myös heikkoudessa jotain arvokasta, jota ei tarvitse peittää ja johon jokainen voisi löytää yhteyden omassa itsessään. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 23-24)

Elämän tärkeimpiä kysymyksiä on kysymys heikkoudesta ja vahvuudesta, liittyen ihmisen identiteettiin eli siihen kuka hän pohjimmiltaan on. Tässä vastakohtaparissa on kyse ihmisen sisimmästä sekä hänen ulkokuorestaan. Jos heikkoutta ei osata kohdata ja sitä pidetään jopa hävettävänä ja halveksittavana asiana, niin tällöin ihmisen tavoitteeksi tulee näyttää ulospäin vahvalta, vaikka sisimmässään olisikin heikko. Mitä suurempi on heikkous ihmisen sisällä, sitä vahvempi ulkokuori on rakennettava. Tällaista vahvuutta kutsutaan sairaaksi vahvuudeksi. Ihminen on tällöin vailla todellisuuspohjaa ja vasta silloin ihminen on todellinen, kun hänen heikkoutensa on näkyvää. Näkyvä heikkous on nöyryyttä ja nöyryys on vahvuutta, joka ei kiellä heikkoutta. Nöyryys on vahvuutta sen vuoksi, että ihminen on siinä kohdannut ja tehnyt sovun heikkouden kanssa. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 26-27)

Kun pysähtyy heikkoutensa ääreen, siihen liittyy aina nöyryys, joka on todellisuudentajuisuutta ja totuudelle avointa mieltä. Nöyryys ei tee ihmisestä mitätöntä tai olematonta, eikä se ole itsensä vähättelyä. Ihmisen itsensä hylkääminen on usein juuri itsessä olevan heikkouden hylkäämistä. Heikkous on yksi ihmisessä oleva lapsiominaisuus ja hylätessämme sisäisen lapsemme, hylkäämme sisäisen persoonamme ja minuutemme. (Hellsten, Tommy. 1996. s. 18-20)

Totuuden ja rakkauden yhdistyessä syntyy tietoisuus, jossa yksilön todellisuudentaju alkaa palautua. Todellisuudentajun elpyminen on tapahtuma, joka on pitkäkestoinen ihmisen elämässä. Tässä tapahtumassa on kyse matkasta kohti omaa, todellista identiteettiä, joka on samalla myös matka kohti omaa menneisyyttä. Matkalla omaan menneisyyteen on kuljettava kohti omaa varjoa, pimeyttä, omia sisäisiä vääristymiä, huolimatta esiin nousevasta syyllisyydestä ja häpeästä. Tämä matka saattaa tuntua pahalta, vaan jos uskaltaa ja pystyy kulkemaan syvälle itseensä, tarkastellen asioita todellisuuden valossa, löytää sisältään rakkauden. (Hellsten, Tommy. 2016. s. 43-44)

Totuuden ja rakkauden yhdistyessä syntyy tietoisuus. Ihmisen kohdatessa vääristymänsä, valheellisuutensa ja pimeytensä, syntyy kokemus syyllisyydestä. Tämä voi olla niin murskaavaa, ettei ihminen kestä sitä. Sen vuoksi tarvitaan rakkautta, jonka varassa pystymme kohtaamaan oman raadollisuutemme murskautumatta sen alle. Totuus ilman rakkautta on julmuutta ja rakkaus ilman totuutta on sinisilmäisyyttä. Kohtaamalla oman syyllisyytensä ihminen näkee todellisesti sen, kuka ja millainen hän on. Tämä kokemus synnyttää nöyryyden, jossa ihminen ei tule paremmaksi, vaan hänestä tulee tietoisempi omasta valheellisuudestaan ja pimeydestään, emme näin ollen kasva suuremmiksi, vaan pienemmiksi. (Hellsten, Tommy. 2016. s. 44-45)

Nämä ovat isoja ja tietyllä tavalla monimutkaisiakin asioita. Mistä sitten tietää, että toimiiko oikein vai väärin. On varmasti haasteellista ja jopa toisinaan vaikeaa kohdata omia negatiivisia puoliaan, myöntää olevansa väärässä tai tekevänsä väärin. Mikäli vielä vastassa on ihminen, joka ei ole tai ei edes halua tutustua itsensä näihin puoliin, niin ihmissuhteista tulee kovin haasteellisia. Usein ihminen on niin itseriittoinen, että heikkous yritetään ohittaa ja piilottaa, on helpompi juosta karkuun eli paeta heikkouttaan. Usein näiden puolien kohtaamisella saavutetaan paljon enemmän kuin pakenemisella, vaikka kohtaamisen hetkellä tuntuu pahalta ja sattuu, niin myöhemmin on kuitenkin helpompi olla sovussa itsensä kanssa, kun tämän kohtaamisen on suostunut tekemään.

2.4 Joka pyytää terveyttä, saa kenties viisautta ymmärtää sairautensa sanoma

Sairaus, joka saattaa aiheuttaa ihmiselle traumaattisen kokemuksen, voi haitata myöhemmin elämässään hänen selviytymistään. Sillä voi olla kuitenkin myös ihmisen elämää uudistava ja parantava sekä eheyttävä vaikutus. Eri filosofioissa, psykologiassa sekä uskonnoissa on pitkä historia ajatuksella, että ihminen voisi kasvaa vastoinkäymisten ja vaikeuksien johdosta. Traumaattiset tapahtumat saattavat toimia joskus ponnahduslautoina ihmisen henkilökohtaiseen ja henkiseen kasvuun sekä myönteiseen muutokseen. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 74 - 76)

Jatkuva kipu tuntuu julmuudelta, saattaen kuitenkin samalla avata kärsimyksen herkistämälle ihmiselle kauneuden vailla vertaa, jossa maailma näyttää kauniimmalta, valoisammalta ja hän näkee elämässä paljon pieniä hyviä asioita. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 76)

Ihmisen omien tunteiden rooli on tärkeässä osassa jokaisen oman terveydentilan kohdalla. Tämän asian sisäistämällä, pystyy ymmärtämään itseään ja omaa hyvinvointiaan syvemmillä tasolla. Sen, mitä elämässämme ja ympärillämme tapahtuu, on selkeä yhteys siihen, mitä kehossamme tapahtuu. Ihmisen kehon fyysiseen tilaan siis vaikuttaa hänen psykoemotionaalinen tilansa. Kun jokin ihmisessä menee vikaan, johtuu se yleensä sekä näiden psykoemotionaalisten, että fyysisten yhdistelmien tilasta. Ymmärtämällä ihmisen kehon kokonaisuudeksi, vaikuttaa se myös sairauksien paranemisprosesseihin. (Shapiro, Dep. 2012. s. 24-25)

Ihmisen opetellessa kehomielen kieltä sairauksista, voi samalla oppia, mitä hänen psyykkeessään ja emootioissaan on tukahdutettuna tai mihin hän on suhtautunut välinpitämättömästi sekä ymmärtämään niiden vaikutusta kehoon fyysisesti. Kun ihminen näkee sairautensa oppimiskokemuksena tai jopa mahdollisuutena syventää suhdettaan omaan itseensä, hänen paranemisensa on mahdollista. Jos taas vastaavasti ihminen ajattelee sairauden olevan oman kontrollinsa ulkopuolella tai ylipääsemätön este,

fyysinen energia estyy näin ohjautumaan paranemisprosessiin. (Shapiro, Dep. 2012. s. 44)

Kun ihminen sairastuu, olisi hyödyllistä tutkia myös mahdollisia etuja, joita sairaus saattaa suoda. Tämä sen vuoksi, että sairaus ei koskaan ole pelkästään negatiivinen kokemus ja ihminen saattaa olla tiedostamattaan osallisena paljon enempään kuin hän itse ymmärtääkään. Sairastaminen on aina ikävää, tahraten kaikki muut asiat, keskittäen energian kiinteästi ihmiseen itseensä. Se voi kuitenkin olla myös hyvin hyödyllistä, koska se saattaa antaa ihmiselle mahdollisuuden päästää irti monista turhista ja tarpeettomista asioista. Asiat lakkaavat olemasta itsestänselvyyksiä ja elämästä tuleekin kallisarvoista, koska ihminen on huomannut itsensä hauraaksi ja elämän väliaikaiseksi. Ihminen päästessä täysin tällaiseen tilaan, avaa sairaus hänen sydämensä, yhdistäen hänet kaiken todella tärkeän kanssa ja asioiden tärkeysjärjestys muuttuu. (Shapiro, Dep. 2012. s. 56)

Onko ihmisillä tänä päivänä niin kiire, että sairauksia tulee vaan aina lisää ja ne monimuotoistuvat. Tänä päivänä kiire ja raha ovat vallalla monien ihmisten ajattelussa. Kiire työssä, paljon harrastuksia jo pienillä lapsilla, kukaan ei ole kenellekään läsnä. Rahalla pitää saada kaikkea ja jopa terveyttä, ilman että ihminen itse ottaa vastuun hyvinvoinnistaan. Voiko sairaus siis yrittää kertoa meille jotain, jotain pysähtymisestä, itsemme kuuntelemisesta, siitä joka omalle elämällemme on tärkein eli itsestämme. Antaako elämä meille ensin pieniä pysäytyksiä, pienemmillä vaivoilla, jotta osaisimme asettaa oman elämämme asiat tärkeysjärjestykseen ja jos jätämme nämä kuulematta, niin tuleeko sitten lisää ja isompia vaivoja, jotta pystyisimme pysähtymään. Tätä olen paljon pohtinut ja tulen paljon pohtimaan. Muiden kohdalla tätä on haasteellista miettiä, vain omalla kohdallaan jokainen voi päätellä, että mistä on kyse.

2.5 Joka pyytää ystäviä saa yksinäisyyttä löytääkseen itsensä

Kun ihminen ei pysty tai suostu tiedostamaan haavojaan, hän ei pysty myöskään päästämään toisia ihmisiä lähelleen, vaan tällöin hän pakenee omien haavojensa lisäksi myös toisia ihmisiä. Tämän hän tekee sen vuoksi, että läheisyydellä on taipumus herättää uinuvat, tiedostamattomat ja käsittelemättömät haavat. Ihminen yrittää suojautua läheisyydeltä, koska toisen ihmisen rakkaudellinen läheisyys muodostaa taustan, jota vasten menneisyydessä koettu rakkaudettomuus alkaa piirtyä. Vain naamioiden takana voi olla turvassa, kulkea toistensa ohitse, olla näennäisessä vuorovaikutuksessa, puhua paljon, sanomatta kuitenkaan mitään todellista. Kun tiedostamme haavamme, sen riippuvaisemmiksi tulemme rakkaudesta ja toisista ihmisistä. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 233)

Haavamme lähentävät meitä toisiimme, kun taas vastaavasti vahvuutta ei rakasteta, vaan kenties kunnioitetaan, kadehditaan ja kenties jopa pelätään. Heikkoutta on vastaavasti helppo rakastaa ja heikkoudessa meillä jokaisella on meidän oma identiteettimme. Ihminen kuitenkin myös varjelee omaa heikkouttaan, koska se tekee yksilön haavoittuvaksi. Nähdessämme toisen ihmisen heikkoutta, samaistumme siihen. Tätä samaa samaistumista voimme huomata tapahtuvan, kun luemme kirjaa tai katsomme elokuvaa. Ne ihmiset, joissa toisen ihmisen heikkous herättää halveksuntaa, eivät ole vielä valmiita kohtaamaan omaa inhimillistä heikkouttaan ja muiden ihmisten heikkous on heille jopa uhka. Nämä ihmiset pakenevat omaa heikkouttaan, pitäen yllä illuusiota omasta täydellisyydestään. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 234)

Muiden ihmisten heikkous muistuttaa ihmistä omasta heikkoudestaan. Ihminen, joka ei ole kohdannut omaa heikkouttaan, ei kykene myötätuntoiseen toisen ihmisen heikkouden kohtaamiseen, vaan he käyttävät sitä hyväkseen. näin ollen on syytä olla varovainen heidän suhteensa, sillä heiltä puuttuu todellinen kyky läheisyyteen ja rehelliseen vuorovaikutukseen. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 234-235)

Ihminen, joka ei ole koskaan saanut rakkautta, ei myöskään tiedä jääneensä ilman ja näin rakkaudettomuus on hänelle luonnollinen olotila. Kun ihminen kohtaa sitten myöhemmässä elämässään rakkautta, niin hän tunnistaa kuitenkin menneisyydessä kohtaamansa rakkaudettomuuden. Tällainen ihminen, joka ei ole saanut rakkautta osakseen, saattaa sitten torjua kohdalleen osuvan rakkauden, koska se tekee niin kipeää, että onkin helpompi torjua rakkaus ja hylätä rakastava ihminen. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 231)

Kun ihminen tietää olevansa rakastettu ja kannettu, hän uskaltautuu seisomaan yksin, sietäen oman erillisyytensä ja kantaen omat ongelmansa. Tällöin hän ottaa myös vastuun omasta elämästään, ja kykenee myös liittymään toisiin ihmisiin olematta toisista riippuvainen tai takertumatta heihin. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 237)

Tässä saattaa olla jonkinlaisia selityksiä sille, että hakemamme ystävyiden sijaan, joudumme tai saamme törmätä yksinäisyyteen. Saattaa olla, että oma haavoittuvuutemme on niin syvällä ja käsittelemättä, että elämä pyrkii näin ohjata meitä käsittelemään sitä. Mielestäni saattaa olla myös niin, että kohdatessamme toisen ihmisen, tulemme pettyneeksi niin useasti, että elämä yrittää varjella meitä uusilta pettymyksiltä. Ystävydessä ja yksinäisyydessä on molemmissa, niin hyviä kuin huonojakin puolia, niin kuin elämässä yleensä. Ystävydessä tulee kohdatuksi niin omat kuin ystävänkin elämän valot ja varjot, yksinäisyydessä tulee kohdattua vain omat. Kumpaakin tarvitaan elämässä, jotta pystymme olemaan sovussa itsemme ja muiden kanssa.

2.6 Joka pyytää lasta saa ehkä lapsettomuuden löytääkseen sisäisen lapsensa

Millaisia ovat sisäisen ja hauraan lapsiominaisuuden piirteet? Avuttomuus, joka on inhimillisen olemassaolon ehkä keskeisin piirre, joka tulee ymmärtämättömyydestä. Hauraasta lapsiominaisuudesta nousee myös riippuvuus muista ja muiden tarvitsevuus. Saatamme toisinaan unohtaa tämän muiden tarvitsevuuden, vaikka emme kuitenkaan lopulta tule toimeen ilman toisia ihmisiä, eristyneenä sairastumme ja kuolemme. (Hellsten, Tommy. 1994. s. 15)

Jos keskeisin sisältö parisuhteessa on onnellisuuden lisääminen aikuisten kesken, on se tuomittu epäonnistumaan, koska tällöin tavoitellaan kangastusta tai harhaa. Ja mitä enemmän tätä tavoitellaan, sitä enemmän se väistyy. Ollaan noidankehässä, jolloin juostaan kiinni sitä, mikä onkin hänen selkänsä takana ja mitä enemmän hän yrittää ottaa kiinni sitä, sen pitemmälle tavoiteltu päämäärä pakenee. Näin lapsen tavoittelussakin saattaa käydä. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 233)

Ihmisen eläessä menneisyydessään, elää sitoutuneena elämättömään lapsuuteensa ja on näin ollen menneisyytensä vanki. Näin sen vuoksi, että vanhemmuuden menettäneet ihmiset eivät ole saaneet elää läpi omia tunteitaan, eivätkä osaa tunnistaa myös omia tarpeitaan. (Hellsten, Tommy. 1994. s. 126)

Kun ihminen kohtaa omaa sisäistä lastaan, se muuttaa myös hänen kykyään olla omille lapsilleen vanhempana. Näin lasten ei tarvitse enää selvittää asioita, joita vanhemmat ovat jo käyneet oman elämänsä menneisyydessä läpi. Ihmiseen on tätä kautta syntynyt sellaista vanhemmuutta, johon mahtuu hänen omien syntymättömien lastensa syntymätöntä minää. Ihminen ja vanhempi pystyy antamaan vain sellaista itsestään muille ja lapsilleen, mitä on itse saanut. Kantamalla vastuun omista tunteistaan ja tarpeistaan,

vanhemmat vapauttavat lapsensa elämään omaa elämäänsä. (Hellsten, Tommy. 1994. s. 158)

Mielestäni vanhemmuudessa tarvitaan vanhempien kykyä uskaltaa kasvaa lapsen mukana, suostua itse kasvamaan ihmisenä, sillä lapsi on vanhemman peili. Monet vanhemmat saattavat kantaa omien vanhempiensa läsnäolon puutetta, isättömyyden tai äidittömyyden tuntua, josta tulee enemmän suoritus kuin oman lapsen aito kohtaaminen. Lapsi, jos kuka vaistoo tämän, koska hän elää intuitionsa, ei tietonsa ja taitojensa pohjalta.

2.7 Joka pyytää rahaa voi saada köyhyyttä löytääkseen onnellisuuden

Luovalla ihmisellä on voimakas elämisen tunne, hän siis elää, eikä pelkästään selviydy hengissä. Hänellä ei ole tarvetta täyttää ulkoisilla asioilla tyhjiyttään ja näin ollen hänen suhteensa rahaan on vailla ongelmia. Rahattomana hän on tyytyväinen siihen, mitä hänellä ja jos hänellä on runsaasti rahaa, hän ei suuretele sen merkitystä. Raha ei ole hänelle onnellisuuden mittari. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 97)

Ihminen, jonka itsetunto on vajavainen, korvaa helposti sisäistä tyhjiyttään ulkoisella vauraudella. Näin ollen voidaan päätellä, että kyllä rikaskin ihminen voi olla onnellinen, vaan helppoa se ei ole ja edellyttää kypsyyttä. Raha ei kutienkaan ole koskaan päämäärä, vaan se on väline suuremman hyvän tekemiseen ja saavuttamiseen. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 95-99)

Ihmisen haaliessa materiaa ja rikkautta itselleen hän on saavuttanut sellaisen aseman, johon heikkous ei enää ulotu. Tässä saattaa olla mahdollisesti kyse siitä, että ihminen pakenee omaa heikkouttaan tähän materiaan ja rikkauteensa. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 27)

Materiasta ja omistamisesta on kulttuurissamme tullut keino yrittää luoda itsellemme identiteettiä, jolla etsimme elämäämme sisältöä ja merkitystä. Tuntuu kuin ihminen olisi kadottanut sisäisen maailmansa, yhteyden itseensä ja näin ollen kadottanut kykynsä ja mahdollisuutensa elää syvällistä elämää. Kun syvällinen elämä katoaa, syntyy tyhjiys. Tätä tyhjiyttä emme kuitenkaan voi täyttää materialistisella runsaudella. Usein on niin, että mitä enemmän ihminen haalii itselleen maallista omaisuutta oman pahan olonsa peittämiseksi, sitä huonommin hän sisäisesti voi. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 105)

Ihmisellä nöyryyden puute johtaa siihen, että hän takertuu rikkauteen, koska vain nöyrä ihminen pystyy asennoitumaan rikkauteen siten, ettei tuhoudu sen myötä. Ihminen tulee rikkaaksi löytäessään sisäisen rikkautensa. Todellinen

menestyminen on aina sisäistä menestystä, sitä että elää omaa ja oman näköistä elämäänsä. Tällöin ihminen tuntee itsensä, tietäen myös tarpeensa, haaveensa ja lahjansa sekä elää näitä kuunnellen. Tällöin hän myös näkee ja kuulee ympärillään olevan ja osaa palvella muita ihmisiä parhaalla mahdollisella tavalla. Hän on luopunut ulkoisen rikkauten tavoittelusta ja löytänyt näin ollen sisäisen rikkautensa, ollen harmoniassa ulkoisen rikkauten kanssa. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 133)

Tarvitseeko ihminen ylen määrin rahaa tai tekeekö raha onnelliseksi. Oman näkemykseni mukaan rahalla ei saa onnea, ei rakkautta, eikä ihminen myöskään tule rahasta onnellisemmaksi. Rahaa tarvitaan, jotta saadaan jotain, mitä tarvitaan, joskin mahti on tänä päivänä jopa hieman turhan voimakasta. Raha ei kuitenkaan ratkaise ongelmia elämässä ja toisinaan ihminen ostaa rahalla tavaroita, joita ei tarvitse, korvatakseen jotain omaa pahanolon tunnettaan tai pönkittääkseen omaa egoaan tavaroilla. Kun löytää oman sisäisen harmoniansa, myös tavaroiden haaliminen vähenee ja tulee tunne, että mitä on se riittää, ei tarvitsekaan enempää.

2.8 Joka etsii valtaa, saa pettymyksiä löytääkseen palvelun

Jos pettymykset vapauttavat väärin odotusten rajoituksista, niillä on tällöin rakentava merkitys. Ihminen katkeroituu ja eristäytyessä elämästä, jos hän pitää pettymystään korvaamattomana tappiona. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 71-73)

Pettymys on turhautumisen muoto, jossa on kyse siitä, etteivät toiveet ja odotukset toteudu. Jokaiselle tulee elämässään pettymyksiä, joihin voi suhtautua monella tavalla, kuten esimerkiksi käyttäytyä ärtyneesti tai kokea itsensä uhriksi, jolloin etäännyttää itsensä muista ihmisistä tuomalla esiin huonoja puolia ja tilanteessa vastapuoli asettuu puolustuskannalle. Pettymyksen voi muuttaa kärsivällisyyden avulla. Kärsivällinen reaktiotapa ei ole passiivisuutta tai alistumista, vaan siinä on voimaa antavaa energiaa. Turhautuminen on tilanne, joka estää emotionaalisen vapauden. Turhauttaminen on tehottomaksi tekemistä tai estämistä. Se on kärsimättömyyttä ja ärtymystä, jonka laukaisee tarpeiden tyydyttämättömyys. Turhautuneisuuden pohtiminen johtaa lopulta tyytymättömyyteen, jolloin ihminen asettuu vastahankaan koko elämän kanssa ja hänestä tulee huumorintajuton ja äreä. Olemalla kärsivällinen pettymysten kohdatessa, voi auttaa erottamaan ja saavuttamaan emotionaalisesti vapaan tilan. (Orloff, Judith. 2014. s.216-218)

Jos ihmiseltä puuttuu kärsivällisyys, hän muuttuu itseään kohtaan pahimman luokan päällepäsmäriksi. Hän kohtelee tällöin läheisiään kertakäyttöhyödykkeinä, eikä anna rakkaudelle aikaa kehittyä. (Orloff, Judith. 2014. s.216-217)

Todellinen valta palvelee muita, ei itseä ja valtaa onkin olemassa, jotta sillä palveltaisiin muita. Ihmisen ollessa vallanhimoinen, hän kaipaa sitä, jotta pystyisi tuottamaan itselleen, ei muille hyvää. Itselle haluttu valta turmelee pikkuhiljaa ihmistä. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 96)

Ihmisen kerätessä valtaa tai materiaa itselleen, hän saattaa peittää heikkouttaan. Hän voi pyrkiä saamaan valtaa, jotta saavuttaisi aseman, johon

heikkous ei enää ylety. Korkea asema ja suuri vaikutusvalta saa hänet itsensä ja muut vakuuttuneeksi siitä, että hän on heikkouden tavoittamattomissa. Tällöin saattaakin olla kyse siitä, että ihminen pakenee omaa heikkouttaan. (Hellsten, Tommy. 2003. s. 27)

Onko niin, että kun ihminen odottaa jotain, eikä saakaan haluamaansa, niin hän pettyy omia odotuksiaan kohtaan, eikä niinkään sitä kohtaan, ettei saanut haluamaansa? Jos on kyse vallasta, niin onko ihminen tavoitellut väärällä tai väärin perustein tavalla valtaa itselleen. Olemme kuitenkin kaikki ihmiset samanlaisia, kukaan ei ole sisäisesti toista parempi tai huonompi. Jos kuvittelee olevansa muita parempi tai viisaampi tai jotain muuta vastaavaa, niin kohtelee muita juurikin väärällä tavalla, käyttää valtaansa väärin, väärällä tavalla.

2.9 Joka pyytää toisen muuttumista, saa lisää vaikeuksia ymmärtääkseen muuttua itse

Usein ihminen etsii syytä vastoinkäymisilleen muista ihmisistä tai huonoista olosuhteista, vaan ei kuitenkaan itsestään. Johtajan on helppo syyttää alaisiaan. Vastoinkäymisissä pitäisi kuitenkin peruuttaa takaisin alkuun ja miettiä ja kuunnella itseään, mitä ja missä on tehnyt tai toiminut väärin. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 170)

Ihmisen paras kasvattaja on vaikeudet ja vastoinkäymiset. Elämä ei päästä ketään helpolla. Jokainen saa jossain elämänsä vaiheessa osakseen vaikeuksia ja vastoinkäymisiä. Jokainen meistä myös tarvitsee niitä, koska ilman niitä olisimme sietämättömän omahyväisiä ja itseriittoisia. Vaikeuksien kautta tulemme tietoisemmiksi omista heikkouksistamme ja keskeneräisyydestämme. Näin ollen voimme todeta, että elämä pyrkii tekemään meistä inhimillisiä. Todellisessa kasvussa onkin kyse nöyryyden oppimisesta, joka on itsensä tuntemista, eikä itsensä mitätöimistä. Jos elämme sisintämme kuuntelematta, luomme itsellemme vaikeuksia ja kärsimystä. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 170-173)

Uskaltaudu kuulemaan, mitä vaikeudet yrittävät sinulle viestiä, mitä tulisi muuttaa elämässäsi ja itsessäsi. Ihmistä ravistellaan, joskus hyvin rajustikin, jotta hän pysähtyisi itsensä ääneen, tällä vaikeudella on tärkeä sanoma elämässäsi juuri sillä hetkellä, kun se tulee elämääsi. Usein on kuitenkin niin, että ennen kuin suostumme kuuntelemaan elämäämme ja sen viestejä, sen pitää pysäyttää ja tehdä niin kipeää, ettemme pysty jatkamaan ilman pysähdystä. Vaikeuksien ikään kuin pitääkin osua juuri sinne kipeimpiin ja arimpiin kohtiin. Sivulta katsottuna toisen kärsimykset tuntuvat useasti helpommalta kuin omamme, vaan ne ovatkin jollekin toiselle tarkoitettut, ei itselle. Nämä kaikki tulevat rakkaudesta ja rakkaus etsii meitä kohtaamaan niitä. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 177-179)

Itseensä tutustuminen, matkalle lähteminen omaan sisäiseen maailmaan on kiehtovaa ja jännittävää sekä myös pelottavaa, koska ei tiedä, mitä voi löytyä.

Tämän vuoksi kaikki eivät uskalla lähteä ollenkaan matkalle. Joidenkin on pakko lähteä liikkeelle, ottaa se riski ja jotkut ikään kuin pakotetaan lähtemään pois kotoa, matkalle turvattomuuteen, matkalle omaan itseensä, muuttumaan. Ihminen ei muutu ennen kuin se on pakollista ja muuttumisesta kieltäytyminen alkaa olla liian tuskallista. Tämän vuoksi on helpompi syyttää muita ja vaatia muita muuttumaan. (Hellsten, Tommy. 1994. s. 119-121)

Kuinka paljon onkaan helpompaa ajatella asioista, että kaveri, ystävä, puoliso, työkaveri tai jopa oma lapsi on asioissa ja tekemisissä aivan väärässä, tekee väärällä tavalla. Kuinka paljon onkaan helpompi syyttää toista, kuin mennä itseensä. Todellakin on helpompaa toimia näin ja paljon näin tapahtuu monissa erilaisissa ihmissuhteissa. On kuitenkin paljon avartavampaa pysähtyä ja miettiä, että voisiko itse toimia toisin tai tekikö jotain jopa väärin. Ja on vielä parempi, jos pystyy tästä asiasta puhumaan toisen ihmisen kanssa avoimesti ja mahdollisesti jopa pyytämään omaa väärää kantaansa anteeksi, myöntämään omat virheensä. Tämä on itselle paljon antoisampaa ja saaden ihmissuhteet toimivammiksi, vaatien itsensä kohtaamista ja avointa ja rohkeaa elämänasennetta.

2.10 Joka etsii Jumalaa itsensä ulkopuolelta voi saada kärsimystä löytääkseen hänet sisältään

Mitä on kärsimys? Kärsimys voi olla tietyllä tavalla ulkoista, kuten fyysinen kipu, joka voi olla lähes sietämätöntä. Toisenlainen kärsimys koettelee ihmistä hyvin syvällisesti fyysisen kivun lisäksi, ollen vielä lisäksi henkisesti kärsimystä aiheuttavaa. Fyysisen kivun loputtua voi tällöin henkinen kärsimys pitää otteessaan pitkään, jopa loppuelämän jossain määrin. Ihmiset myös sietävät eri tavalla kärsimystä, vaikka samankaltaiset asiat sitä lähes kaikille aiheuttavatkin. Kärsimys saattaa olla ihmisissä yhdistävä tekijä, joskin se voi toisaalta olla myös erottava tekijä. Toisinaan ihminen voi kokea kärsimykset ja elämässä eteen tulevat vastoinkäymiset musertavina, kärsimykset saattavat tuntua tarkoituksettomilta ja aiheuttaa syvän epätoivon tunteen. (Puolimatka, Tapio. 2015. s.11 – 23)

Ihminen, joka on kokenut suuria menetyksiä, kokee myös elämän arvon voimakkaampana. Samoin kuin syvään suruun joutunut ja siihen antautunut, pääsee osalliseksi kauneudesta, joka suruun sisältyy. Lohdutus, joka sisältyy kärsimykseen, avautuu ihmiselle, joka antautuu olemassaolon keskuksessa olevalle rakkaudelle. Näin hyvän Jumalan luomassa maailmassa kärsimykseen sisältyy aina mahdollisuus ja lohdutus. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 21)

Ihmiselle saattaa omantunnon kärsimys olla yhtä lamauttava tai jopa lamauttavampi kokemus kuin fyysinen kärsimys, vaikka hän kieltäisi moraalisten totuuksien olemassaolon. Se voi uhata ihmisen mielenterveyttä sekä myös hänen fyysistä terveyttään. (Puolimatka, Tapio. 2015. s.33)

Yhtenä selityksenä kärsimyksen olemassaololle on, että maailmassa oleva kärsimys ajaa ihmistä turvautumaan Jumalaan. Kärsimys suuntaa ihmisen kaikkein arvokkaimpaan elämässä. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 70)

Kärsimys tarjoaa ihmiselle mahdollisuuden itsetuntemuksen syvenemiseen ja kärsimyksen torjuminen taas heikentää ihmisen yhteyttä itseensä ja todellisuuteen. Näin ollen kärsimys on tarkoitettu kohdattavaksi, sen edessä

tulisi pysähtyä, eikä paeta sitä. Paetessaan ihminen ajautuu umpikujaan, josta ei ole pakotietä, parannuskeinona on ainoastaan sen kohtaaminen, vaikka kuinka pahalta tuntuisi. Kun ihminen menettää herkkyytensä kärsimystä kohtaan, hän vähentää samalla oppimahdollisuuksiaan kärsimyksestä ja rakkaudessa kasvusta. (Puolimatka, Tapio. 2015. s. 81 - 82)

Ihmisen todellisen minuuden pohja on ihmisen sisäistäessä Jumalan , Jumalan ollessa hänen sisällään. Tällöin ihminen pystyy löytämään Jumalan tulematta uskonnolliseksi. Tämä löytö ei edellytä itsensä muuttamista mitenkään tai uskontoa. Saattaa olla jopa niin, että uskonto ja itsensä paremmaksi tekeminen saattavat osoittautua esteeksi Jumalan löytymiselle. (Hellsten, Tommy. 2011. s. 147)

Kärsimyksessä ja murtumisessa kaikki todellinen henkinen ja hengellinen kasvu syntyy ymmällä olemisesta, voimattomuudesta, eksesissä olemisesta, oman hallinnan menettämisestä, oman itsensä, sairautensa ja pahuutensa kohtaamisesta. Tarvitsemme näitä kaikkia, ihmisen oman vahvuuden pitää murtua, oman voiman muuttua voimattomuudeksi, on pakollista kohdata omia kipeitä tunteita ennen, kuin suostuu siihen, ettei pystykään pelkällä tiedolla ja järkevällä ajattelulla hallitsemaan elämäänsä. (Hellsten, Tommy. 1994. s. 123)

”Jos etsit Jumalaa itsesi ulkopuolelta, sinusta tulee uskonnollinen. Kun löydät hänet sisältäsi, sinusta tulee rakkaudellinen.”

Tommy Hellsten

Mielestäni tuo edellinen lause kiteyttää tämä otsikon alla olevat tekstit oikein hyvin, jopa siten, että juuri enempää selitystä asialle ei tarvitse antaa. Tämä on myös asia, jota on ihmisen usein vaikea selittää toiselle, tämä tulee sisältä ja näkyy useasti ihmisen toiminnassa. Tässä tulee mielestäni myös esille se, että tämä on ihmisen sisällä oleva asia, jota ei tarvitse niin sanotusti tyrkyttää muille, vaan jokainen löytää ja ymmärtää sen tavallaan.

3 ONKO KALLIGRAFIASSA KYSE KÄSITYÖSTÄ VAI TAITEESTA

Tätä on varmasti moni pohtinut vuosien varrella ja tästä on varmasti monta erilaista ajatusta. Tämä muotoutuu hyvin pitkälle varmasti myös sen mukaan, miten ihminen tämän asian yksilöllisesti kokee.

3.1 Käsityöstä

Taidekäsityö määritellään sellaiseksi, jossa yksilö suunnittelee ja valmistaa jotain ainutkertaista, uniikkia, jota ei voi valmistaa sarjatyönä, mallin tai kaavan mukaan. Taidekäsityölle ominaisia piirteitä ovat tarve- ja koriste-esineiden valmistaminen käsityönä esteettisten näkökohtien ollessa vallitsevana ominaisuutena. Taidekäsityön erottaa käsityöstä sen yksilöllisyys ja ainutkertaisuus, se seuraa uusia virtauksia sekä hakee vaikutteita muista kulttuureista. (Anttila, Pirkko. 1993. s. 29-31)

Käsityö tieteenä on monitieteellinen ala, korostaen käsityötaidon suurta merkitystä yksilön hyvinvoinnille ja esteettiselle kokemusmaailmalle. Käsityö voi olla ihmiskeskeistä. Se voi olla yksilölle terapeutista tai viihdyttävää tai tyydyttää hänen omaa luomistarvettaan. Sillä saattaa myös olla sosiaalisesti suuri merkitys, yhdistäen ihmisiä saman harrastuksen pariin. Käsityöllä voi näin ollen siis olla läheinen yhteys kulttuuriin ja sen ylläpitämiseen. (Anttila, Pirkko. 1993. s. 38-39)

Käsityö sanana on hyvin monimerkityksellinen, se voi tarkoittaa käsin tehdyn työn tuotetta, käsin tai käsissä pidetyin työkaluin suoritettua työtä. Käsityöllä on suurimmaksi osaksi myönteinen merkitys, ollen tekijälleen innovatiivista ja luovaa toimintaa, henkistä pääomaa. Se voi olla tekijälleen suurta tyydytystä tuottavaa, jossa voi ilmaista itseään. Käsityöllä sanana on voinut toisinaan

myös olla vähättelevä merkitys. Taiteellisesti tai tieteellisesti heppoiseksi jäänyttä tulosta on voitu nimittää käsityöksi, jolloin sillä on saatettu tarkoittaa jäljentävää tai toistavaa, ilman suurta henkistä panosta tehtyä työtä, vaatien kuitenkin fyysisiä voimavaroja. Suurimmaksi osaksi käsityöllä on kuitenkin myönteinen ja osaamista, joskus jopa pikkutarkkuutta vaativa merkitys. (Anttila, Pirkko. 1993. s. 10-11)

3.2 Taiteesta

Taiteella tarkoitetaan yleisesti kaikkia niitä tuotteita tai toimintoja, joilla yksilö pyrkii aistein havainnoitavin keinoin herättämään toisissa ihmisissä kokemiaan tunnevaikutuksia. Taide on eräs kulttuurin peruskäsitteistä, joka on mielihyvän tuottamisen, viestinnän, ilmaisun ja kannanoton väline. Taide koostuu erilaisten elementtien tarkoituksellisen järjestelyn prosesseista ja tuloksista, joilla pyritään vaikuttamaan ajatteluun ja tunteisiin subjektiivisella tasolla. Taide voi aiheuttaa kokijassaan muutakin kuin esteettisyyden tunteita.

(https://fi.wikipedia.org/wiki/Taide#Taiteen_m.C3.A4.C3.A4ritelmi.C3.A4)

3.3 Kalligrafiasta

Mitä on kalligrafia? Kalligrafia tulee kreikan sanoista kallos eli kaunis ja graphein eli kirjoittaa ja tarkoittaa siis vapaasti suomennettuna kauniisti kirjoittamista. Kirjoittaminen on muodon antamista niin omille ajatuksille kuin myös oman ajattelun jäsentämistä. Kirjoittaminen on myös viestinnän väline, yhteyden pitämistä ympäristöön ja toisiin ihmisiin. (Airas, Heiskanen & Uusitalo. 2004. s. 6-7)

Kalligrafia on toimintaa, jossa ovat aistien nautinnot ja älyn voimat tasapainossa toisiinsa nähde. Kalligrafia on monien taitojen sekä myös samalla oppimisen asenteen harjoittamista. Tärkeinä asioina kalligrafian oppijalle on kärsivällisyys, innostus, nöyryys ja avoimuus. Useaan kertaan harjoitellessaan joutuu myöntämään oman puutteellisuutensa. Onnistumisen kokemukset antavat intoa ja iloa jatkaa eteenpäin, harjoitella yhä uudelleen ja uudelleen samoja asioita. Sydän ja aistit avautuvat tekemisen kautta. Tekeminen myös kasvattaa ja herkistää arvioimaan työn laatua. Kalligrafiassa työ tekeminen suunnittelusta valmiiseen työhön on tärkeä prosessi. On siis tärkeää analysoida kirjaimistoja, pelkän kopioinnin sijaan. Harjoitellessaan oivaltaa ja sisäistää kirjainten osat kokonaisuutena ja kirjaimet alkavat elää aivan uudella tavalla, parantaen kalligrafista ilmaisua. (Airas, Heiskanen & Uusitalo. 2004. s. 6-7)

Kalligrafian harjoittaminen ja harjoittaminen saattaa rikastuttaa ihmisen elämää ja samalla toimia terapeutisena ja meditatiivisena kokemuksena. Harjoittaminen kiireettömästi antaa ihmiselle elämään lisää mielekkyyttä. Näin ollen, kun nautimme kalligrafian tekemisestä, myös itsetuntonme kasvaa. Kalligrafia on sekä käsityötä, että myös taiteellista ja luovaa ilmaisua. Harjoitteluun sisältyy paljon kurinalaista työskentelyä, kuin myös vapaata ja esteetöntä itsensä ilmaisemista. Kalligrafia toimii sekä tunteen ilmaisuna, että myös tiedonvälityksenä. (Airas, Heiskanen & Uusitalo. 2004. s. 6-7)

Kuvataiteen terapeutinen merkitys on oman minän tarkastelun, sisäisen eheytyksen ja henkilökohtaisten elämysten aluetta. Elämän muut haasteet ja vaikeudet on helpompi sietää taiteen tekemisen kautta tulleiden onnistumisen tunteiden ja henkilökohtaisten elämysten kautta, näistä saa ikään kuin voimaa jaksaa. (Eskola. 1998. s 334)

Tällä hetkellä käsiala ei juurikaan kiinnosta ihmisiä ja sitä ei kirjoitakaan enää opeteta kouluissa. Kaunis käsiala on kuitenkin tärkeä ja erittäin henkilökohtainen asia, koska allekirjoituksemme on laillinen henkilöllisyyden osoitus ainakin vielä. Me omistamme käsialamme ja samanlaista ei ole kukaan toisella. Aikaisempina vuosikautina käsialaa on pidetty taiteena.

Käyttämällä viivaa, joka on taiteen peruselementti, käsiala voi toimia taiteellisen itseilmaisun välineenä. Vuosisatojen ajan aakkostot ovat kehittyneet kauniin muotoisiksi. Ne voivat ilmaista kirjoittajan nonverbaalisia tarkoituksia ja heijastumia hänen mielestään. Tämä ilmaisumuoto on lähivuosina päässyt katoamaan elämästämme. (Edwards. 2004. s. 253-255)

Kalligrafiassa siis yhdistyvät monet asiat, jotka myös opiskelun myötä on saanut huomata. Myös tunteiden laajan kirjon on saanut huomata harjoituksia ja harjoitustöitä tehdessä. Kalligrafia voi siis olla käsityötä tai taidetta tai kalligrafia voi olla ja usein onkin molempia, sekä käsityötä, että taidetta.

”Kauniimman käsialan oppiminen voi tuntua mitättömän pieneltä keinolta kasvattaa kauneuden määrää koko maailmassa. Mutta suurinkin valtameri koostuu pienistä vesipisaroista.” (Edwards. 2004. s. 265)

4 ERILAISIA HETKIÄ OPINNÄYTETYÖN PARISSA

Kuten otsikko kertoo, on opinnäytetyön parissa ollut monenlaisia, hyvin erilaisia hetkiä. On ollut ilon hetkiä, on ollut surun ja epätoivon, jopa raivon hetkiä. Olen tuntenut kiitollisuutta, olen ollut valmis lopettamaan koko opiskeluni ”just tässä ja nyt” ja aina kuitenkin jatkanut. Monia vuosia on mennyt opiskelun parissa ja monia vuosia tähän kaikkeen ja erityisesti tähän opinnäytetyön kirjoittamisen hetkeen on tarvittu. Ja tämä on kuitenkin vasta alkua, joten harjoittelu jatkuu tästä eteenpäinkin, sillä kalligrafi ei ole koskaan valmis, vaan aina voi oppia uutta, vanhan viisauden myötä ”Harjoitus tekee mestarin ja mestaritkin harjoittelevat.”

4.1 Idea opinnäytetyölle

Jotenkin uskon siihen, että asioilla ja tapahtumilla todellakin on joku tarkoitus olemassa, josta emme ehkä etukäteen tiedä. Saatamme kuitenkin saada erilaisia vihjeitä asioista, jotka tulevat tapahtumaan tulevaisuudessa elämässämme, ikään kuin erilaisia aihioita. Toisinaan muistamme näitä myöhemmin erilaisten tapahtumien jälkeen.

Koulutuksemme eri vaiheissa on puhuttu sivuten opinnäytetyötä, vaikka vasta viime syksynä tuo asia tuli ajatuksen tasolla lähemmäs. Olen jo vuosia lukenut Tommy Hellstenin kirjoja ja ne ovat monin tavoin puhutelleet itseäni. Pyysin Suomen Kalligrafianäyttelyn lähestyessä lupaa käyttää tekstejänsä töihini. Tuolloin kävimme keskustelua, että mitä tuo lupa tarkoittaa käytännössä ja voisivatko he myös saada omaan käyttöönsä kalligrafisia töitani. Kaikkihan on mahdollista ja asiat ovat aina sovittavissa. Pyysin lupaa tekstien käyttöön, sain kuitenkin paljon enemmän. Sain tuolloin vielä julkaisemattoman tekstin ja viestinä, että tuo teksti olisi hyvä heille sinne, sekä hyvä myös minulle.

Tuolloin kun tuosta tekstistä viestittiin, niin se jäi ikään kuin odottamaan, että mitä siitä voisi tehdä. Tuolloin oli myös edellisen kurssin kurssityöt keskeneräisiä ja niiden piti valmistua ennen, kuin mitään muuta otetaan työn alle. Samalla kuitenkin virisi oman ajatukseni tasolla, että jos se sopii kaikille osapuolille, niin voisin tehdä tuon tekstin pohjalta opinnäytetyöni. Kysyessäni sitä opettajaltani Veiko Kespersaksilta, sain myönteisen vastauksen. Kysyin myös asiaa tekstin kirjoittajalta Tommy Hellsteniltä ja myös häneltä tuli myönteinen vastaus. Joten tähän ajatukseen sitten lisää ja siitä tulee opinnäytetyöni.

Edelleen asia jäi hautumaan ja kysyin, että minkälaista työtä toivotaan ja mitä muita toiveita on opinnäytetyöni suhteen. Vaihtoehtoina oli taulu, kortit, kalenteri tai mahdollisesti joku muu kalligrafinen toteutus. Vastauksena sain toiveen, että taulu olisi sopiva toteutustapa tekstille. Siitä se sitten lähti kehittymään, ensin ajatuksen tasolla ja myöhemmin toteutuksen tasolla.

Varsinaisen työn tekemisen aloitin tammikuussa 2016. Tuolloin tammikuun puolivälin tienoilla oli ensimmäinen ohjauskeskustelu. Ja seuraavaksi viikonlopuksi piti tehdä monta erilaista työn toteuttamisvaihtoehtoa. Sitten aloitinkin työt uudessa työpaikassa opintovapaani jälkeen, joten aikani ja energiani menivät tuon työn aloittamiseen. Sitten yhtäkkiä ilmoitettiin, että töiden pitää olla valmiita toukokuun loppupuolella ja vähän myöhemmin tuo päivämäärä muuttui vielä aikaisemmaksi eli kiirehän siinä sitten tuli.

Tarkoituksena oli kirjoittaa tätä raporttiosuutta samaan aikaan tuon varsinaisen käsin tehtävän työn kanssa rinnakkain ja niin aluksi yritinkin tehdä. Vaan kun selvisi opinnäytetyön kiireellisyys saada se vauhdilla valmiiksi, niin oli tehtävä valintoja eli kaikkea ei pysty samanaikaisesti tekemään. Näin ollen valitsin luonnollisesti tuon varsinaisen työn, koska se piti saada valmiiksi näyttelyyn. Piti myös kirjoittaa samalla päiväkirjaa käsin kirjoitettavasta versiosta, joka sekin myöhästyi varsinaisen opinnäytetyön tekemisestä. Tässä kohtaa huomasi myös sen, että on parempikin keskittyä vain yhteen asiaan kerrallaan, eikä hajottaa itseään moneen eri asiaan, jolloin mikään ei toimi enää kunnolla.

4.2 Paperin valinnasta

Paperin valitseminen oli oma juttunsa. Tosin olisin halunnut vielä enemmän kokeilla ja valita, vaan siihen ei aika antanut myöten. Tein myös erikokoisille ja näin ollen erilaisille papereille kultaisia leikkauksia, joka vaikutti myös osaltaan paperin valintaan.

4.2.1 Daler & Rowney – lehtiö

Tämä paperi oli harjoituspaperina. A2- lehtiö. Paperin koko 420 x 594 mm. Varsinaiseen työhön tämä paperi oli aivan liian pieni. Tekstien alkuharjoitteluvaiheessa tämä kuitenkin toimi melko hyvin harjoituspaperina.

4.2.2 Hahnemühle-lehtiö

Tähän oli alun perin ajatuksena tehdä opinnäytetyöni. Paperin koko 594 x 841 mm. Tälle paperille tein muutaman version. Opinnäytetyön versiossa, jossa kokeilin tehdä kohokuvioita, tämä osoittautui huonoksi vaihtoehdoksi.

4.2.3 BFK –Reeves

Tämä on monien kalligrafioiden suosikkipaperi. Paperin koko 505 x 655 mm. Itselleni tässä kohtaa tämä ei osoittautunut suosikiksi, vaan onnistuin jostain syystä kyntämään paperia, saaden sitä jäämään terääni. Yhden paperin kuitenkin otin ja siihen tein harjoitustekstejä ja samalla opettelin sitä, että osaisin keventää terää, enkä kyntäisi. Tämä paperi vaatii omalta osaltani harjoittelua yhä uudelleen ja uudelleen.

4.2.4 Fabriano Artistico 200g ja 300g

Nämä paperit osoittautuivat suosikeikseni. Paperin koko 758 x 560 mm. Myös sen vuoksi nämä olivat suosikkejani, että olivat luonnonvalkoisia, eivätkä vitivalkoisia, jota vierastan ja jopa inhoan sen kirkkauden vuoksi. Luonnonvalkea paperi on luonnollinen, pehmeämpi vaihtoehto. Näille papereille myös aikomani kohokuviointi onnistui huomattavasti paremmin ja kauniimmin, vaikka ne sitten lopullisesta versiosta jätettiinkin pois. Harjoittelin sekä tein lopullista versiota muutamaan kertaan näille kummallekin paperille, joista paksumpi osoittautui kuitenkin paremmaksi. Lopulliseen työhön tuli Fabriano Artistico 300 g paperi, jolle oli mielestäni paras kirjoittaa.

4.3 Musteista ja väreistä

Eri kirjoituskerroilla kokeilin eri värejä ja eri mustevaihtoehtoja. Kokeilin pähkinäpuumustetta, jota ei kuitenkaan ollut aikomukseni käyttää lopullisessa työssäni. Tämä ei ehkä ole musteista se, joka ajassa kestäisi valoa kunnolla. Väri vaihtoehtona ruskea on mieluinen itselleni, koska vierastan mustaa mustetta ja näin ollen mustaa mustetta käyttäessäni käytän ruskean mustaa tankomustetta.

Seuraavaksi kokeilussa oli vihreä väri. Jotenkin vihreä väri olisi toisaalta mielestäni sopinut työhön, sillä vihreän sanotaan olevan muutoksen väri. Mustetankona oli Apple Green, johon oli sekoitettuna Winsor & Newton guassiväri Winsor Green. Tämä kokeiluväri osoittautui liian kirkkaaksi vihreäksi. Seuraavalla kerralla tummensin vihreää sävyä sekoittamalla tankomusteeseen Apple Green Winsor & Newtonin guassiväriä Olive Green. Väriä tämä oli parempaa, kuin edellinen vihreä sävy. Jotenkaan tämä ei kuitenkaan miellyttänyt silmääni riittävästi.

Ruskea tankomuste Red Orchre, joka on osoittautunut itselleni mielimusteeksi ja olen käyttänyt sitä monissa eri töissä. Jossain kohtaa otin käyttöön tumman ruskean Colore A Tempera Studio väri 492 guassivärin ihan kokeillakseni tummempaa sävyä. Näiden yhdistelmä osoittautui toimivaksi lopullista työtä ajatellen, sillä lopullisessa työssä oli otsikko, alateksti sekä selkärankateksti kirjoitettu tummemman ruskealla guassivärillä ja reunatekstit ovat kirjoitettu tankomusteella Red Orchre.

4.4 Terien ja teräkokojen valinnasta

Aluksi harjoittelin kirjoittamaan tekstiä ihan Mitchellin tasaterillä, joilla on koko koulutuksen ajan eniten kirjoitettu ja joka tässä vaiheessa oli luonteva, helppo ja nopea valinta sekä erityisesti se tutuin terä. Jonkun ohjauskeskustelun jälkeen mukaan kuvioon kuitenkin tuli automaattikynä selkärankatekstiin. Teräkokoja ja näin ollen myös tekstikokoja vaihdeltiin ja haettiin sopivampia vaihtoehtoja.

4.5 Kuvituksesta ja kirjaimiston valinnasta

Alun perin työhön suunniteltiin jotain kuvitusta. Jonkin aikaa mielessä oli saada taustalle hahmo puusta. Tuo teksti julkaistiin vuoden alkupuolella Tommy Hellstenin uudessa kirjassa ja siinä olikin sitten kannessa puu. Mietin myös erilaisia kohokuviointi vaihtoehtoja ja niitä kokeilinkin johonkin versioon. Ennen kokeilua kuitenkin totesin ohjauksessa, että en tiedä, että haluanko siihen sittenkään kohokuvioita. Mietin myös kultausta ja sitäkin kokeilin, vaan sekään ei näyttänyt hyvältä. Toiveena työstä oli, että se olisi rauhallinen, tyylikäs ja elegantti. Vastaavasti se ei saisi olla ”kukkahattuinen”, ”tätimäinen” eikä pyhäkoulumainen.

Kirjaimistona kirjoitin jonkun version Italicilla, vaan joku siinä ei tuntunut hyvältä. Olin valinnut Historiankurssin kirjaimistokseni Tekstura Quadratan,

josta tykkään edelleen kovasti. Jotenkin se oli mielessäni tätä työtä aloittaessani. Italic olisi ollut ehkä kirjaimistona tutumpi ja turvallisempi, vaan tästä tykkäsin enemmän ja kaipasin jotain haastetta. Sitä haastetta toden totta sainkin, sillä tätä kirjoittaessani tuo työ on valmiina ja vieläkin haluaisin korjata sen kirjaimia, vaan joskus se piste on laitettava loppuun ja hyväksyttävä se sellaisena, kuin mihin tämän hetkisillä taidoilla ja aikataululla pystyy.

Kirjaimistosta tulee nyt mieleeni tätä raporttiosuutta kirjoittaessani se, että onko tämä kirjaimisto muovannut myös itseäni jollakin tavalla? Olen tullut siihen johtopäätökseen, että kyllä. Kirjaimet ovat jäykkiä ja suoria, seisovat omilla jaloillaan. Olen ehkä tämän koulutuksen aikana miettinyt itsessäni tätä asiaa, opetellut sanomaan ei tuntematta siitä syyllisyyttä, oppia seisomaan tietyllä tavalla aiempaa enemmän omilla jaloillaan, oppia pysähtymään ja miettimään asioita laajemmin.

4.6 Mitä olisin halunnut

Toisaalta tämä osio on jossittelua, vaan siitä voi oppia jotain ja se voi olla muistona menneestä ja ohjeena itselleni tulevaan. Olisi ollut kiva kokeilla enemmän asioita ja kunnon ajan kanssa. Nyt sitä aikaa ei ollut, koska tietyt kokeilut piti saada aina tiettyyn viikonloppuun mennessä valmiiksi ja samaan aikaan kuitenkin piti käydä töissä ja kotonakin on joskus aina tehtävä jotain. Nyt työ vaati vielä enemmän, koska loppui opintovapaa ja aloitin aivan uudessa työpaikassa. Kaikki asiat tarvitaan elämässäni ja kaikille niille löytyy oma aika ja paikka omalla tavallaan. Ja olisiko muutos jossain osa-alueella kuitenkin muuttanut asioita vai pitänyt ne ennallaan, luulen, että lopputulos olisi joka tapauksessa sama.

5 POHDINTA

Kirjoittaessani tätä kirjallista osuutta, luen tietenkin samalla lähdemateriaalia. Kummasti uppoudun lukemaan kirjoista kohtia, jotka eivät tavallaan kuulu tähän tekstiin ollenkaan. Ne kuuluvat elämään ja taas aukeaa joku uusi ajatus, vaikka olen lukenut näitä samoja kirjoja aiemminkin. Tämä kaikki, niin käsin kirjoitettu osuus, kuin myös tämä kirjallinenkin osuus ovat paljon arvoisia omassa ajatusmaailmassani ja omassa elämässäni.

Tämä on ollut hyvin monimuotoinen matka, pysähdyttävä ja ajatuksia herättävä matka, tehdä opinnäytetyön kalligrafisen osuus ja kirjoittaa tätä kirjallista osuutta. Useasti sanotaan, että ihmisen eteen tulee asioita, jotka kuuluvat elämään ja niin on ollut myös tämän työn kanssa. Olen tästä matkasta hyvin kiitollinen. Teksti, josta opinnäytetyöni kalligrafisen osuuden tein, on itseäni hyvin puhutteleva, jopa koskettava ja siten myös hyvin henkilökohtainen. Opinnäytetyön teksti kertoo paljon myös omasta elämästäni, vaikkei omasta kynästä teksti olekaan. Jotenkin kun olen lukenut ja kirjoittanut näitä lauseita, tuntuu siltä, kuin olisin hyvin syvällä sisällä näissä lauseissa. Näiden lauseiden sisällön pohtiminen antaa itselleni hyvin paljon, osa on kuitenkin sellaista, mitä haluaa pohtia hiljaa sisimmässään. Kaikista lauseista voisi kirjoittaa paljon pitemmälti, vaan jotenkin työ on myös rajattava.

Tiedostan myös sen, että toisille tämä teksti aukeaa ja toiselle taas ei ja joku saattaa jopa närkästyä. Näinhän se yleensä elämässäkin menee, joku asia sopii toiselle ja toiselle ei ollenkaan. Toivon kuitenkin, että sinä lukijana saat siitä edes jotain irti, pääset tutustumaan kalligrafiaan, itseesi ja muihin ihmisiin ja toivottavasti löydät jotain samaa, mitä minä tämän kirjoittajana olen löytänyt ja saanut kohdata. Kaikki tekstit sisällöllisesti tietyllä tavalla hyvin lähellä toisiaan, vaikka käsittelevätkin eri asioita.

Tässä opinnäytetyössä nivoutuu moni oma henkilökohtainen pohdinta mukaan. Tämä on myös kirjoittamisen ja kalligrafian lisäksi omaa henkilökohtaista kasvua, niin kalligrafian saralla kuin myös henkisesti. Jo

pelkästään opinnäytetyön tekstin otsikko; ”Tähän olen tullut” saa tietyllä tavalla heräämään, pohtimaan omaa elämää ennen ja jälkeen opiskelun sekä tietenkin myös opiskelun aikana. Mistä olen tähän tullut kalligrafiassa, johon vastauksena on täydestä osaamattomuudesta. Mitä sitten tämä työ antaa. Jo pelkästään luvan tekstien käyttöön pyytämiseen vaati itseltäni suurta rohkeutta ja mitä sain, sain paljon enemmän, kuin mitä pyysin. Tunsin luvan saatuani olevani kannettu, sain tietynlaisen hyväksynnän, jolla on itselleni iso merkitys. Sain mahdollisuuden tehdä jotain suurta, kokeilla rajojani. Myös se, että työlle ei ole asetettu mitään suuren suuria vaatimuksia tai toiveita tuo mieleen sen, miten elämä ei tavallaan ole ennakoitavissa, vaikka toisaalta kaikki onkin ennalta tiedossa. Pohdintaa itse tekstistä tulee joka kirjoituskerralla. Tämä koulutus ja opinnäytetyö on tietynlainen taitekohta myös omassa elämässäni. Tässä opinnäytetyössä nivoutuvat yhteen monien vuosien kirjallinen mielenkiinto ja sen myötä oma henkinen kasvu. Näihin kouluvuosiin on mahtunut omassa elämässäni paljon kaikkea, eikä aina niin helppoakaan, vaan kaikesta on selvitty. Tässä työssä yhdistyvät oman elämän mielenkiinnon kohteet eli kirjallisuudesta mielenkiintoinen teksti sekä myös kalligrafia, jonka tekemisestä olin pitkään haaveillut ennen kuin edes tiesin koulutusta olevan olemassakaan.

Niin tässä kirjallisessa osuudessa, kuin kalligrafisessa työssäkin on ollut samoja elementtejä sisällöllisesti. Niin teksti sisällöllisesti, kuin sen toteuttaminen kalligrafisin keinoin, kuin myös tämän opinnäytetyön kirjallisen osuuden kirjoittaminenkin ovat kaikki olleet hyvin pysähdyttäviä, ajatuksia herättäviä, opettavia. Kiitollisuudella olen tämän työni suhteen, myös sen virheitä ja puutteita kohtaan katson nöyryydellä, niistä voin oppia.

LÄHTEET

Airas, Annukka, Heiskanen, Topi & Uusitalo, Liisa. Kalligrafia. Tekstausopas. 2004. Viides painos. WS Bookwell Oy. Porvoo.

Anttila, Pirkko. 1993. Käsityön ja muotoilun teoreettiset perusteet. WSOY:n graafiset laitokset. Porvoo.

Edwards, Betty. 2004. Luovan piirtämisen opas. Käytä oikeaa aivopuoliskoasi. Gummerus Kirjapaino Oy. Jyväskylä.

Eskola Katarina, toimittanut. 1998. Elämysten jäljillä. Taide ja kirjallisuus suomalaisten omaelämäkerroissa. Suomalaisen kirjallisuuden seura. Helsinki. Kirjapaino Oy West Point. Rauma.

Hellsten, Tommy. 2011. Ajan takaa. Kauemmas katsomisen taidosta. Kustannus-Osakeyhtiö Kotimaa / Kirjapaja. Kariston Kirjapaino Oy. Hämeenlinna.

Hellsten, Tommy. 1996. Ihminen tavattavissa. Kohtaamisen taito. Gummerus Kirjapaino Oy. Jyväskylä.

Hellsten, Tommy. 2003. Saat sen mistä luovut. Elämän paradoksit. Yhdeksäs painos. Gummerus kirjapaino. Jyväskylä.

Hellsten, Tommy. 2016. Tähän olen tullut. Kirja merkityksen löytämisestä. Kirjapaja. Helsinki.

Hellsten, Tommy. 2000. Vanhemmuus – vastuullista vallankäyttöä. 2. painos. Kirjapaja. Helsinki.

Hellsten, Tommy. 1994. Virtahepo olohuoneessa. Läheisriippuvuus ja sisäisen lapsen kohtaaminen. 15.painos. Gummerus Kirjapaino Oy. Jyväskylä

Orloff, Judith. 2014. Emotionaalinen vapaus. Vapaudu kielteisistä tunteista ja muuta elämäsi. 3.painos. Basam Books Oy. Riika. InPrint

Puolimatka, Tapio. 2015. Kärsimyksen tarkoitus. Otavan kirjapaino Oy. Keuruu.

Shapiro, Dep. 2012. Kehosi paljastaa mielesi. Mitä oireesi ja sairautesi kertovat sinusta? 5. painos. Basam Books Oy.

<http://www.peda.net/veraja/projekti/centraali/jao/ryhma3/lp>

https://fi.wikipedia.org/wiki/Taide#Taiteen_m.C3.A4.C3.A4ritelmi.C3.A4

LIITE

